

หน้าาก

บทที่ 15

ระริน ค้อนพี่ชายเมื่อตัดการติดต่อทางโทรศัพท์กับทัตทยา รหัสนั่งสบาย ประคองร่างจ้อยของน้องหลิวไว้กับอก

“เหยื่อติดเบ็ดแล้ว ” เธอประชด

ชายหนุ่มอมยิ้ม “ชีวิตก็เป็นอย่างนี้ ผลัดกันล่า ผลัดกันเป็นเหยื่อ เราก็กเคยเป็นเหยื่อมาก่อนไม่ใช่หรือ ”

“สงสารคุณทวด..... ”

ภาพของเธอผู้นั้นไม่เคยจางไปจากความนึกคิดของชายหนุ่ม ความรู้สึกในยามนึกถึงไม่ได้ซึ่งซึ่งเป็นปฏิกิริยาเท่าที่เขาพยายามจะให้มันเป็น ปรกาศตาของชายหนุ่มอ่อนไหวขึ้นวูบหนึ่ง

“พี่ไม่ได้จะฆ่าแกงเขาสักหน่อย ”

“รินว่าฆ่ากันให้ตายยังดีกว่าหลอกให้เสียใจ ”

“แม่คนรู้ชีวิต ” เขาเย้า

“รู้ซิ ” เธอลุกขึ้นไปอุ้มลูกสาวตัวน้อยออกมาจากอกพี่ชาย ตาสบตา สายตาของรหัสนำให้เธอร้อนตัว หน้าร้อนวูบวาบเมื่อพร่างพรูคำพูดออกมา “แต่รินไม่ได้บอกว่ารินถูกหลอกนะ พี่ระอย่ามาทำสีหน้าอย่างนั้นหน่อยเลย ”

“อ้าว...” เขาอุทานงงๆ ไม่ได้โกรธตอบ ระรินฝังใจว่าพ่อของน้องหลิวจากไปเพราะเขา และวันหนึ่งกฤษณะจะกลับมาเป็นความคิดโง่ๆ ที่เขาค้านจะโต้เถียงด้วย

‘เพราะพี่ระนั่นแหละ!’ น้องสาวขณะกำลังตั้งครมภ์ โทษว่า

แม้เมื่อเวลาผ่านไป ระรินจะไม่เอ่ยปากอีก แต่ก็คล้ายเธอปักใจเชื่อเช่นนั้นมาตลอด ระรินเคยร้องไห้แทบจะขาดใจ ภาพสุดท้ายที่ถูกทิ้งไว้คือการทะเลาะรุนแรงแทบจะตอยตีกันให้ตายในระหว่างกฤษณะและรหัสน... เพื่อนที่สนิทสนมรักใคร่กันมานานปีก่อนชายหนุ่มผู้นั้นจะเดินจากไปโดยไม่หันกลับมาอีก และไม่ว่าเธอจะไปตามหาที่ไหนก็ไม่ได้พบเห็น เธอได้ยินมาว่ากฤษณะไปทำงานที่เมืองนอก และไม่เคยบอกที่อยู่ให้เธอรู้ ส่วนรหัสนประกาศไม่ยอมข้องแวะยุ่งเกี่ยว “...จะไปตามทำไม ปล่อยให้มันไป ไอ้เศษมนุษย์ไม่มีความรับผิดชอบ” ท่าที่ต่อต้านไม่ยอมช่วยเหลือของพี่ชายทำให้ระรินลงความเห็นว่ารหัสนไร้หัวใจหัวใจอย่างยิ่ง

“พี่ไม่ได้ว่าอะไรสักหน่อย ”

“คนไม่มีหัวใจไม่มีวันเข้าใจอะไรหรอก ” เธอปลดปล่อยความในใจ “ที่รินยอมชวนทัตทยาเพราะหวังว่าความดีของเขาจะทำให้พี่ระกลับใจได้ หรือถ้าไม่อย่างนั้นรินก็อยากจะรู้เหมือนกัน ว่าพี่ระจะไร้หัวใจได้ถึงที่สุดแค่ไหน ”

ร่างเล็กๆ ของน้องสาวอุ้มลูกหายออกไปจากสายตา ปล่อยให้ชายหนุ่มไว้กับความเงียบ

ห้องกว้างในบ้านหลังใหม่ตกแต่งครบครันด้วยเครื่องเรือนหรูหรา ปองทองตื่นเด่นปลาบปลีมากกว่าสองพี่น้องเสียอีก “...นายใช้ให้ทำอะไรก็ทำๆไปเถอะ ระ ถ้านายยกบริษัทใหม่ให้ อีกหน่อยเราอาจจะมีบ้านแบบนี้จริงๆ ก็ได้ นายไม่มีใคร มีลูกสาวอยู่สองคนก็ไม่เอาเรื่องธุรกิจ ระประจบๆ นายเข้าไว้ ไม่เสียหายหรอก”

รหัสนกระแทกลมหายใจ นึกเข้าข้างตัวเองว่า ก็ในเมื่อครอบครัวของทัตทยาทำทุกอย่างเพื่อที่จะได้มาซึ่งความร่ำรวย เหตุใดเขาจะทำบ้างไม่ได้.....

คนที่มากดกริ่งประตูห้องทำให้ทัตทยาแปลกใจ ร่างสูงอยู่ในชุดเสื้อเชิร์ตแขนยาวสีเหลืองไฟระยิบระยับ หลังไหล่ของเมษกว้างใหญ่ แข็งแรง อาชีพนายแบบที่เคยเป็น สร้างความจำเป็นที่จะต้องบำรุงรักษากล้ามเนื้อและรูปร่างหน้าตาให้พร้อมสำหรับจะอวดสายตาผู้คนผ่านเลนส์กล้อง เมษจึงดูสมบุรณ์แบบอยู่เสมอ

เสื่อที่เขาใส่สะอาดใจเธออย่างไรชอบกล สายตาของทัตทยา ทำให้ชายหนุ่มหัวเราะอย่างออกจะเก้อเขินอยู่บ้าง

“ สวัสดีครับ อยู่ๆ ผมก็เดินหลงขึ้นมา ไม่รู้ว่าที่นี่มีแม่เหล็ก หรืออะไรดึงดูด ผืนยังงี้ก็ไม่ไหวก็เลยปล่อยเลยตามเลยขึ้นมาดู ”

หญิงสาวหัวเราะ “ สวัสดีค่ะคุณเมฆ ”

เมฆหันรีหันขวาง ทัตทยาอยู่คนเดียวจึงลังเลที่จะเชื้อเชิญ จริงละเธอเคยต้อนรับญาติสองต่อสอง แต่เมฆยังเป็นคนแปลกหน้า ทั้งยังเป็นหนุ่มรูปหล่อคล่องแคล่วจนอาจจะสร้างความรู้สึกในทางลบ ให้แก่ความคิดอ่านของคนนอกหากเผชิญมารู้เห็นเข้า

“ หมู่นี้ไม่เห็นไปว่ายน้ําเลย ห้องอาหารก็ไม่ไป ”

ก็เพราะลำบากใจที่จะพบเขานะซี การแต่งชุดว่ายน้ำพูดคุยกัน อยู่สองคนในสระทำให้เธออึดอัด หญิงสาวจึงละเว้นกิจกรรมที่เคยทำ ลงชั่วคราว

“ หมู่นี้เป็นโรคซีเกียจค่ะ ” เธอแก้ตัว

“ ระวังนะสะ เต็มวันหุ้จะเสีย ” เขาหัวเราะตามองร่างในชุด กางเกงและเสื้อยัดพอดีตัวอย่างจงใจจนคนถูกมอง หน้าร้อนนวบวาบ “ แล้วจะไม่เชิญเข้าบ้านหรือสะ หรือจะคุยกันตรงนี้ คราวหน้าผม จะได้เอาเก้าอี้มาด้วย เอ หรือว่าเราจะนั่งคุยกันกับพื้นแบบไทยแท้ แต่โบราณดี ”

เสียงพูดเจือหัวเราะและประกายตาร่าเริงทำให้อีกฝ่ายได้แต่ หัวเราะเก้อๆ “ ฉันอยู่คนเดียวและไม่ค่อยได้รับแขกก็เลยไม่ค่อย สะดวกค่ะ ” เธอพูดออกไปตรงๆ

“ ผมไม่ใช่แขกสักหน่อย เป็นคนไทยร้อยเปอร์เซ็นต์ ” เขายังคงตื้อตึง

เธอลังเล แต่ใบหนาระรื่นที่ลอยเฉยขึ้นไปคล้ายจะไม่ยอม เปลี่ยนความตั้งใจง่าย ๆ ทำให้เธอไม่อาจตัดใจสร้างความรำฉาน หากว่าเขาบริสุทธิ์ใจ ทัตทยาเบี่ยงกายให้ร่างสูงเดินผ่านเข้ามา ก่อนจะเดินตามโดยเปิดประตูทิ้งไว้

“ โอ้โฮ น่าสบายจริงๆ ” ชายหนุ่มพูด หยุดมองไปรอบๆ “ ห้องนี้น่าจะเป็นแบบที่ใหญ่ที่สุดในอาคาร ห้องที่ผมพักเป็นห้อง เต็มเล็กนิตเต็มเอง ”

“ มีสองห้องนอนค่ะ แล้วก็ห้องครัวด้วย ”

“ แต่งซะหุ้เลย ” เขาทิ้งตัวลงนั่งบนเก้าอี้โน้มตัวด้วยท่าที่ ตามสบายราวกับเป็นบ้านของตัวเอง

“ แต่อีกไม่นานก็จะย้ายออกค่ะ ฉันกำลังดูแลการตกแต่งบ้าน ใหม่...”

“ เรือนหอ ” เขาตักคอ

เธอหัวเราะ “ ค่ะ ใช่แล้ว ”

“ เมื่อไหร่จะแต่งหุ้ ผมจะได้เตรียมตัวร้องให้ ”

เมื่อไหร่เธอก็ยังไม่รู้ ทุกอย่างขึ้นอยู่กับจาริต ตอนนี้อนุมัติใหญ่ บงการให้ทัตทยาดูแลการตกแต่งเรือนหอ แต่เขาอาจจะยุ่งเกินกว่า จะคิดเรื่องฤกษ์ยามการแต่งงานและทัตทยาก็ไม่กล้าถาม กลัวจาริต จะคิดว่าเธอกระหายที่จะผูกมัดทั้งๆ ที่อยู่กันมาโดยไม่มีทะเบียนสมรส จนครบห้าปีแล้ว

จาริตหงุดหงิดง่าย ดูเหมือนความไม่พอใจจะมาเคาะประตูใจ อยู่ทุกเมื่อ อายุที่มากกว่าถึงสิบปีและอะไรๆ อีกหลายอย่างที่ประกอบ ขึ้นมาเป็นตัวเขา ทำให้ทัตทยาต้องระวังคำพูดอยู่ตลอด

แม้ไม่ได้รังเกียจเด็ดฉันท์ เธอก็ไม่ทำแม้แต่จะเอื้อนน้ำให้สักแก้ว กลัวว่าเมฆจะได้ใจแล้วต่อไปนี่จะมาเคาะประตูเรียกเมื่อไหร่ก็ตาม

เมฆหรีตามองยิ้มๆ ราวกับเดาใจออก

“ หิวหรือยังคะ ” เธอถามเก้อๆ “ ฉันทักจะหิวแล้ว เราไป หาอะไรทานกันดีไหม ”

ชายหนุ่มยกนาฬิกาข้อมือขึ้นดู แขนเสื้อที่ถูกพับไว้ได้ศอกเผย ให้เห็นท่อนแขนที่แข็งแรงสวยงาม ไธรนอ่อนๆ สีเข้มค่อนข้างรก ไม่ได้ทำให้รู้สึกขัดตา

“ ยังไม่หิว แต่ทานก็ได้ฮะ ” เขาพูด “ แต่ว่าจะไปที่ไหนกันดี ห้องอาหารที่นี่มีแต่เมนูซ้ำๆ น่าเบื่อ ”

“ ไปที่ศูนย์การค้าใกล้ๆ นี่ก็ได้ละ ”

“ คุณจะเปลี่ยนเสื้อผ้าก่อนหรือเปล่า ”

“ ไม่เป็นไรละ ไปอย่างนี้ก็ได้ ขอหยิบกระเป๋าสตางค์กับกุญแจรถแป็บเดียว ”

เธอหายเข้าไปในห้องแล้วกลับออกมาอย่างรวดเร็ว ผมเรียงตัวเป็นระเบียบทำให้ไม่ต้องเสียเวลาใส่ใจ ใบหน้าสีอ่อนก็แทบจะไม่ต้องจ้องเครื่องสำอางอยู่แล้ว โดยเฉพาะอย่างยิ่งผมไม่ใช่คนพิเศษที่เธออยากจะพิถีพิถันให้เห็นว่าสวย

แค่พาเขาออกจากห้องได้ เธอก็โล่งใจอย่างที่สุด พอออกมาสู่ที่สาธารณะ เธอจึงค่อยเป็นตัวของตัวเอง อากาการพูดคุยหัวเราะผ่อนคลายไม่เก้อเขินอึดอัดเหมือนเมื่อเขาทำท่าราวสมาชิกของครอบครัวอยู่ในบ้านกับเธอเพียงสองต่อสองเมื่อครู่ก่อน

“ อุดอู้ยแต่ในห้อง ประเดี๋ยวก็เจาแม่ ” เขาค่อน

“ ฉันชอบอยู่บ้านละสบายดี ออกมาก็ไม่รู้ว่าจะไปไหน ”

“ อ้าว ถ้ามผมชคิรับ ชอบอะไรแบบไหนก็บอกมา ผมพาไปได้ทุกที่ ”

เธออมยิ้ม

เมษรู้จักที่เที่ยวที่กินเยอะไปหมด แค่ช่วงเวลาสั้นๆ ที่นั่งรถด้วยกันหญิงสาวก็ได้รับข้อมูลมากมาย... ที่ไหนมีอาหารอะไรอร่อยที่ไหนมีเพลงเพราะๆ ให้ฟัง ที่ไหนบรรยากาศครึกครื้นสนุกสนานที่ไหนโรแมนติกจนน่าจะไปกับคนพิเศษเท่านั้น...

“ ที่เซอร์เทม เขาจัดสถานที่สวยมาก ทำภาพน้ำตกขนาดใหญ่เคลื่อนไหวได้เหมือนของจริงอยู่ทุกด้านเลย ” เสียงเล่ารำเรียงประกายในดวงตาสวยเกินชายแพรวพราว ดูราวกับเขาไม่รู้จักความยากลำบากของชีวิต “ ถ้าได้เข้าไปนั่งคุยกันเจียบๆ ฟังเพลงเบาๆ ดูประกายน้ำที่เลื่อนไหลลงมาท่ามกลางความมืด...โอโห...” เขาหัวเราะ “ ขนาดเจอกันครั้งแรกยังแทบจะขอความรักกันได้เลยฮะ ”

“ คุณเมษเคยแล้วละซี ”

“ อ้าว ไม่เชื่อหรือฮะ อย่างนี้ต้องพาไปดูให้เห็นกับตา ” เขาทำท่าหมายมั่น ต่อด้วยน้ำเสียงหยอกเย้า “ ดูซิว่าจะป็นจริงอย่างที่ผมพูดหรือเปล่า ”

“ เรื่องขอความรักนะหรือคะ ”

“ พนันกันไหมละครับ ”

“ ฉันไปไหนกับใครตอนกลางคืนไม่ได้หรอกคะ ผู้ปกครองไม่อนุญาตแน่ๆ ”

ชายหนุ่มมองด้านข้างของเธอนาน จนตัดทายเป็นต้องหันไปสบตาเธอรู้สึกขบขันมากกว่าจะช่วยเขิน

“ ฉันบอกแล้วหรือยังว่ากำลังจะแต่งงาน ” เธอแกล้งถามยิ้มๆ

ร่างสูงกระแทกลงกับเบาะพิง “ บอกแล้ว และผมกำลังอิจฉาผู้ชายคนนั้นจิงเลย ”

“ อย่าอิจฉาเลยละ แข่งบุญวาสนา แข่งกันไม่ได้หรอก ” เธอยังลูกลเล่น

“ ผมจะมีโอกาสได้รู้จักคนโชคดีไหมครับ ”

“ ได้ซิคะ วันหลังจะแนะนำให้ ” เสียงตอบเจือหัวเราะ

แม้ไม่ใช่วันหยุดแต่ช่วงเวลาใกล้เที่ยงทำให้ที่จอดรถค่อนข้างแน่น ระหว่างเดินด้วยกัน เมษเอียงหน้าลงมาถามว่า

“ จะเดินดูอะไรก่อนหรือเปล่าครับ ”

เดินดูอะไรกับเขาหรือ เธอนึกภาพไม่ออก

“ หิวแล้วละ ”

“ ไม่อยากซื้ออะไรบ้างหรือครับ หรือว่าประเดี๋ยวทานเสร็จแล้วค่อยเดินทีหลัง ”

เธอได้แต่ยิ้มทั้งที่คำตอบวิ่งมารออยู่ที่ปลายลิ้น

อยู่ๆ เขาก็จับแขนเธอเอาดี้อๆ “ มาทางนี้ดีกว่าครับ ไปทานอาหารญี่ปุ่นกัน มีร้านเปิดใหม่ทำจะดี ”

หญิงสาวไม่ได้มีท่าทีต่อต้าน พอได้โอกาสจึงค่อยถอยห่าง
ถึงอย่างไรเมฆก็ถือโอกาสจับต้องเธอนานๆ ไม่ได้อยู่แล้ว ชายหนุ่ม
ขำเลียงตามองก็ให้เห็นใบหน้าสีอ่อนระบายนัยมออยู่เป็นปรกติ

หากมีโอกาส มืออ่อนๆ นั้นไม่รีรอที่จะถูกเนื้อถูกตัวราวเป็น
ธรรมเนียมปฏิบัติของเพื่อนสนิท แม้แต่ญาติซึ่งสนิทสนมกันมานาน
ก็ยังไม่เคยจะทำ ทักทายไม่ได้รู้สึกหลงไหลได้ปลื้ม แต่สีหน้าระริ
ราวเด็กของชายหนุ่มทำให้เธอไม่อาจมองไปในทางร้าย....

หญิงสาวบอจาริตในคืนนั้นว่า “ ทัดรู้จักผู้ชายคนหนึ่งในงาน
ราตรีหน้าากกะ เผอิญเขาย้ายเข้ามาอยู่ในตึกนี้ เคยทักกัน
หลายครั้ง วันนี้เขาก็เลยขึ้นมาเยี่ยม ”

จาริตกำลังดูโทรทัศน์ รับรู้อย่างไม่รู้สึกว่าเป็นเรื่องที่น่าสนใจ
สักเท่าไรนัก

“ งั้นหรือ... แล้วยังงี้ ”

“ ก็...” หญิงสาวไม่คิดว่าอีกฝ่ายจะช่างไม่สนใจใยดีขนาดนั้น
เขาเพียงแต่หันมามองนิดเดียว การแข่งขันฟุตบอลนัดสำคัญเป็นสิ่งที่
น่าสนใจมากกว่า “ ทัดงงเพราะว่าไม่ค่อยได้ต้อนรับใครที่นี่ ก็เลย
อยากจะถามดูว่าถ้าเขามาอีกจะทำยังไงดี ”

“ ทำทางไว้ใจได้หรือเปล่า ”

คำถามไม่ก็ดกกันทำให้เธอแปลกใจ

“ ไม่เหมือนผู้ร้ายเลยคะ ”

“ งั้นก็ไม่น่าจะเป็นอะไร ที่นี่ปลอดภัยออก อยู่มาห้าปีแล้ว
ไม่เคยได้ยินว่ามีปัญหาอะไรเลย มีแต่คนดี ๆ มีฐานะทั้งนั้น ”

แปลว่าหากวันใดวันหนึ่งเขากลับมาแล้วบังเอิญพบเมฆนั่งเฝ้า
ทางแขนงขาอยู่ในห้องแล้วจะไม่มีปัญหาไซ้ไหม ทัดทายอยากจะ
ถามให้แน่ใจแต่ก็ไม่กล้า

แต่ว่า... เป็นเพราะเขาไว้ใจเธอหรือว่าไม่สนใจเธอกันแน่
ทัดทายอดระแวงไม่ได้ว่าสาวสวยที่อายุยังน้อยช้อยู่พวง ดึงเอา
ความสนใจที่ชายหนุ่มพึงจะมีต่อเธอไปจนหมดไซ้หรือไม่

เสียงเชียร์จากจอทีวีเรียกให้ฝ่ายชายหันกลับไป การแข่งขัน
กำลังถึงจุดตื่นเต้น ชายหนุ่มออกท่าทางพลางส่งเสียงเชียร์ออกมา
เขาสงบลงอีกครั้งเมื่อลูกบอลถูกเตะเจียดประตูออกไปนอกสนาม การ
แข่งขันกลับมาสู่สภาพเริ่มต้นอีกครั้ง แต่ดูเหมือนชายหนุ่มจะลื
ไปแล้วว่ากำลังคุยอะไรกับเธอ

หญิงสาวนั่งอยู่ข้างๆ ท่าที่อีกฝ่ายคล้ายจะไม่สนใจว่ามีเธออยู่
ด้วย ทัดทายสงสัยว่าเธอควรจะยังคงรู้สึกชอบคุณโชคชะตาหรือไม่
ที่ทำให้เธอและเขามีค่าคืนเช่นนี้ด้วยกันราวกับเป็นครอบครัวจริงๆ
เธอเคยรู้สึกมาก่อน ชอบคุณโชคชะตา..... แต่ความรู้สึกนั้นหายไป
ตั้งแต่เมื่อไรเธอก็ลืมนไปแล้ว

อยู่ด้วยกันมาห้าปี ท่าทีของหนุ่มใหญ่ ผู้ไม่ใคร่มีอารมณ์
โรแมนติกหรือความละเมียดละไมอ่อนโยนใดๆ ทำราวกับแต่งงาน
กันมามากกว่ายี่สิบปีแล้วอย่างนั้นแหละ

เธอเดินไปหยุดที่เครื่องคอมพิวเตอร์ซึ่งเปิดทิ้งไว้แต่ไม่ได้ต่อเข้า
อินเทอร์เน็ต สงสัยว่าคนที่เคยมาคุยด้วยจะกำลังรออยู่หรือเปล่า
หรือว่ากำลังทำอะไรอยู่ที่ไหน โทรศัพท์มือถือเครื่องที่หามาไซ้เพื่อ
ติดต่อกันโดยเฉพาะ ถูกเก็บไว้อย่างมิดชิดจากสายตาของจาริต แม้แต่
บิลค่าไซ้จ่ายก็จะถูกส่งไปเรียกเก็บที่ญาติ ในฐานะเจ้าของเลขหมาย

เธอเปลือยออกมา นึกถึงแต่ใบหน้าสีอ่อนสะอาดสะอาดอันมี
ไรเคราเขียวๆ ที่มีรอยบวมที่แก้ม

และแม้สีหน้าท่าทีกับประกายตาของรหัทจะผิดแปลกไปในระยะ
หลังๆ นี้ ทัดทายก็ไม่ได้นำมาเป็นกำแพงขวางกั้นความรู้สึก
ท่วมท้นที่มีต่อเขาเลยแม้แต่น้อย.....